

el mussol

detectiu

Josefina Llauradó / Jordi Sunyer

El cas de la petjada blanca

1. A la vora del riu

Una tarda de primavera, un raig de sol juganer entrava de puntetes per la finestra de l'altell de La Cova del Drac, la llibreria papereria que la mare de l'Aina tenia al carrer Major de Ginesells del Castell.

L'Aina i en Nelson acabaven d'arribar de l'escola. Van deixar les motxilles en un racó i van anar a mirar pel finestral. Des d'allà dalt es veien les eixides plenes de verd i flors de les cases veïnes.

En Nelson havia nascut al Camerun i l'havien adoptat quan era molt petit; la seva mare era escocesa i el seu pare, català. La mare de l'Aina era catalana i el seu pare, menorquí. L'Aina tenia els ulls blaus com el seu pare.

Van deixar estar la finestra i van anar a acaronar la gateta que feia el mandra al balancí.

—Hola, Cheshire! —li va dir l'Aina, i la gateta va començar a fer ro-ro, ro-ro, ro-ro...

Tot d'un plegat van sentir un soroll! Era com si les set cabretes del conte pugessin corrents per l'escala.

—Quin nom, Cheshire! —Era la Rocío, que acabava d'arribar a l'altell. Era molt morena, tenia els cabells foscos. Havia vingut corrents des de l'escola i esbufegava.

—És pel gat que surt al llibre *Alicia en terra de meravelles* —li va respondre l'Aina.

La Rocío el curs passat feia quart, però llavors el seu pare es va morir. Ella es va quedar molt trista i va perdre les ganes d'estudiar. Per això ara repetia curs.

—Per què no m'heu esperat? —Els va mirar amb els ulls mig aclucats.

–És que hem vist que entraves al despatx de la psicòloga...
–va començar a dir l’Aina.

–Sí, i quan li he dit que havia d’anar al riu a ficar uns cabeçuts dins de l’aigua, de seguida m’ha deixat marxar.

Anava a la mateixa classe que l’Aina, en Nelson i en Joel, el fill dels forners del forn Sant Jordi. Tots quatre s’havien fet amics i sovint, en sortir de classe, anaven a La Cova del Drac a fer els deures.

La llibreria es deia així perquè feia anys que a Ginestells del Castell hi havia hagut un drac de debò, amb escates, urpes, ales, cua, i foc i tot!

–El drac potser era parent de Nessie –va dir un dia en Nelson.

–Qui és Nessie? –li van preguntar els seus amics.

–El monstre del llac Ness d’Escòcia, on hi viu la meva àvia Moire.

–Tu l’has vist?! –li van preguntar tots.

–No, però l’àvia el va veure una vegada quan era petita.

–Quina sort! –I tots quatre van decidir que un dia anirien a campar a la riba del llac Ness per veure si tenien la sort de veure el monstre.

–I en Joel? –va preguntar la Rocío.

–Hem de passar per casa seva a buscar-lo per anar al Poll a tornar a l’aigua els cabeçuts que teníem a l’escola.

–Doncs som-hi! –I van baixar corrents les escales.

–Adeu, mare. Anem a buscar en Joel per anar al riu –va dir l’Aina.

–Què hi heu d’anar a fer, al riu? –Però ningú no va respondre, els vailets ja eren fora.

Van trobar en Joel davant la porta del forn. Era baixet, tenia els cabells de punta, molt curts, com un raspall i duia ulleres rodones. Al seu costat tenia la galleda amb aigua i els cabeçuts.

Van tirar carrer avall. La Rocío anava al davant. Duia una cua de cavall que es gronxava. En Nelson jugava a dirigir aquell bellugueig.

Van arribar a la riba.

–Hem de trobar un bassiol per ells sols –va dir en Joel.

–Mireu, aquí hi ha més cabeçuts –va dir en Nelson i tots es van abocar a mirar.

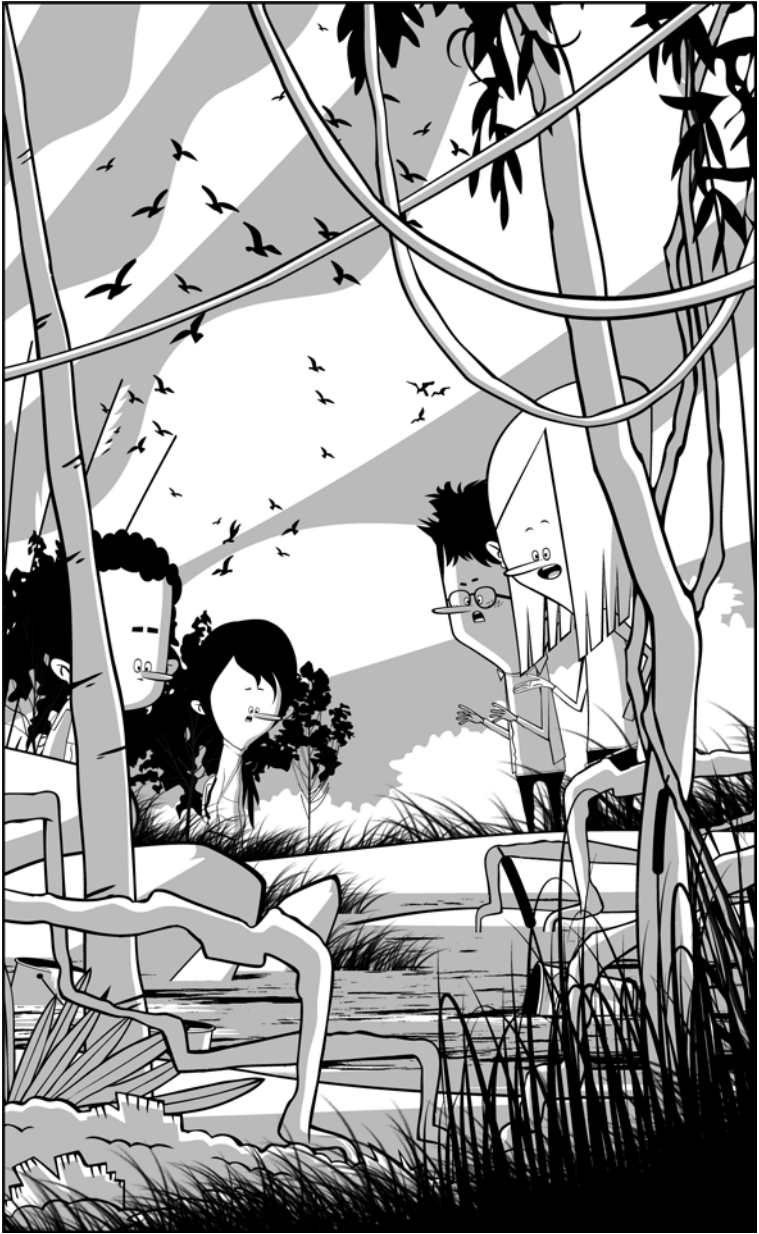
–Estan morts! El fons té com un tel blanc. Ecs! –La Rocío remenava el fons amb un branquilló: l'aigua s'havia tornat tèrbola, i els cabeçuts, mig desfets, flotaven.

–Està contaminada –va dir en Joel–. No els podem pas deixar aquí!

–Mireu! Què és allò d'allà? –va dir l'Aina.

Què ha vist l'Aina?

2. La petjada blanca

Tots es van apropar a l'indret que l'Aina assenyalava. Darrere d'una ginestera florida hi havia tot de pots de pintura tirats per terra. L'aigua que s'escolava per aquell indret, arrossegava avall les restes de pintura que regalimaven dels pots.

–Si encara tenen pintura! –La Rocío es va posar les mans al cap.

–Pintures L'Arc de Sant Martí –va llegir l'Aina.

–Per què no els han dut a la deixalleria? –va dir en Nelson, amoïnat.

Tots quatre miraven desolats com l'aigua contaminada passava d'un bassal a un altre i un deix de pintura blanca s'anava dipositant al fons dels bassiols.

–Hauré de deixar els cabeçuts al safareig de casa –va dir en Joel.

–Mireu, petjades! Van cap al canyissar! –En Nelson les apuntava amb un dit.

–N'hi ha tantes que estan desdibuixades –va dir en Joel.

–En aquesta roca n'hi ha una de grossa –va fer l'Aina apropant-s'hi.

–Juguem a ser investigadors? –va proposar en Nelson.

–Entesos! –La Rocío es va posar a picar de mans.– Hauríem de tenir un nom!

–Sí! I un rètol a la porta –va dir en Joel mentre acariciava l'aigua de la galleda amb un dit.

–A quina porta? –li va preguntar l'Aina.

–A la porta de La Cova del Drac! –va fer en Nelson obrint ulls i mans.

–Podríem dir-nos «Els Perdiguers de La Cova del Drac» –va dir l’Aina.

–M’agrada! –En Nelson va acostar-se-li.– Però què és un perdiguer?

–Un perdiguer és un detectiu privat –li va respondre en Joel assegut a terra.

–Els Perdiguers de La Cova del Drac –va dir la Rocío.– Sona bé!

–Doncs ara toca investigar! –va dir en Joel anant a observar també aquella petjada.

–I com s’investiga? –va preguntar en Nelson mirant què feia.

–Investigant! –li va respondre l’Aina.

–Sí, però com? –En Nelson ho volia saber.

–No ho sé! –L’Aina apamava la petjada.

–L’hauríem de calcar amb un paper de seda –va dir en Joel.

–Potser la teva mare té un llibre que explica com s’investiga –va dir la Rocío a l’Aina.

–Potser sí! –I tots quatre se’n van tornar corrents cap a La Cova del Drac. En Joel, però, se’n va anar a casa seva a deixar la galleda amb els cabeçuts.

Quan van arribar a la llibreria, l’Aina va dir:

–Mare, volem investigar! Tens algun llibre que ens pugui ajudar?

–Què heu d’investigar? –els va preguntar alçant les celles.

–Una petjada blanca que hem trobat al riu –va respondre la Rocío.

–Ah! Teniu, agafeu els entrepans que us he fet per berenar.

–Gràcies –van dir tots tres perdiguers–, pa amb oli i xocolata!

–Per investigar us heu de fer unes preguntes clau: Què? Qui? Com? On? Quan? Per què?

Els perdiguers es van mirar la mare de l'Aina amb els ulls ben oberts mentre queixalaven l'entrepà.

–Teniu aquestes cartolines i unes tisores. Escriviu el nom d'una pregunta clau en cada cartolina. Després penseu en allò que voleu investigar i contesteu a les preguntes: Què? Qui?...

Van pujar a l'altell. L'Aina va posar les cartolines sobre la taula, i la Rocío, que tenia molt bona lletra, hi va escriure els noms de les preguntes. En Nelson, arran del finestral, s'ho mirava mentre queixalava l'entrepà.

–Mireu, la senyora Pepita s'està posant el collaret! –Les nenes també van anar a fer l'espïeta i van aprofitar per queixalar el seu panet amb xocolata.

La senyora Pepita era molt presumida. Feia teatre i cantava a la coral Cantemcantic-Canticantem del Casal dels Avis, i sempre duia un collaret de perles.

–Mireu! Hi ha un noi enfilat a la tàpia! –va exclamar la Rocío.

–On? Jo no hi veig ningú! –va respondre en Nelson amb la boca plena de pa amb xocolata.

–Mireu allà, abans això no hi era –va dir l'Aina.

Què ha vist l'Aina?

